

Τι είναι αυτό που καθιστά την ορθοδοξία μοναδική;

Ας δούμε κάποια ιστορικά στοιχεία και μια σύντομη αναδρομή του Χριστιανισμού :

Ιουδαϊσμός.

Ιστορικά στοιχεία.

Η ιστορία του Ιουδαϊσμού αρχίζει από τον Πατριάρχη Αβραάμ, ο οποίος γύρω στο 1750 π.Χ. ύστερα από υπόδειξη του Θεού, στον οποίο ήταν πιστός, εγκατέλειψε το πολυθεϊστικό περιβάλλον της Μεσοποταμίας και εγκαταστάθηκε στη Γη Χαναάν. Από τον Αβραάμ προήλθε ο λαός του Ισραήλ, ο οποίος μετανάστευσε στην Αίγυπτο και τον οποίο ανέλαβε να επαναφέρει στη γη των προγόνων του ο Μωϋσής το 1220 π.Χ. Ο λαός του Ισραήλ μετά τον 6. αιώνα π.Χ. περιορίστηκε στη φυλή του Ιούδα, από την οποία πήρε και το όνομα του ο Ιουδαϊσμός.

Διδασκαλία του Ιουδαϊσμού.

Σταθμός στη διαμόρφωση της Ιουδαϊκής θρησκείας είναι οι προφήτες, οι οποίοι μετέφεραν στο λαό το θέλημα του Θεού και προανέγγειλαν τον ερχομό του Μεσσία.

Ο νόμος του Μωϋσή και η υπόλοιπη διδασκαλία της Παλαιάς Διαθήκης, αποτελούν το κύριο πλαίσιο της πίστης και της λατρείας του Ιουδαϊκού λαού. Το πρώτο και βασικό σημείο του Ιουδαϊσμού είναι η πίστη σε ένα μόνο Θεό τον Αληθινό. Υπάρχουν ιεροί τόποι για τη λατρεία του Θεού. Η μετάνοια αποτελεί βασικό μέσο για τη συμφιλίωση του λαού με το Θεό. Για την καταπολέμηση των αμαρτιών, έχουν καθιερωθεί ορισμένες τυπικές πράξεις, όπως είναι οι θυσίες, οι τελετές, η νηστεία, κ.λ.π. Η αγάπη προς τον πλησίον προσφέρεται μόνο στους συγγενείς και στους ομοεθνείς.

Ένα άλλο βασικό σημείο της διδασκαλίας του Ιουδαϊσμού είναι ο Μεσσιανισμός, η αναμονή δηλαδή του Μεσσία ο οποίος θα κατάγεται από το γένος του Δαβίδ, θα είναι Υιός του Θεού και θα είναι προικισμένος με εξαιρετα χαρίσματα και θεία δύναμη. Κατά τους Ρωμαϊκούς χρόνους, ο **Ιουδαϊκός λαός παρουσίασε θρησκευτική κατάπτωση, με αποτέλεσμα να παρερμηνεύσει την πνευματική και παγκόσμια αποστολή του Μεσσία, αλλά συνεχίζει να περιμένει κάποιο επίγειο μεσσία που θα καταστήσει το Ιουδαϊκό έθνος κυρίαρχο στον κόσμο.**

Συμπέρασμα.

Ο Ιουδαϊσμός είναι μονοθεϊστική θρησκεία και αποτελεί την πρώτη αποκάλυψη του Θεού στον κόσμο. Έχει προπαρασκευαστικό χαρακτήρα. Υπήρξε «**παιδαγωγός εις Χριστόν**» (Γαλ. 3, 24). **Με την εμφάνιση του Χριστιανισμού λήγει η αποστολή του Ιουδαϊσμού.**

Χριστιανισμός.

Ιστορικά στοιχεία.

Ιδρυτής του Χριστιανισμού είναι ο **Ιησούς Χριστός**. Ο ερχομός του Χριστού στον κόσμο είχε προαναγγελθεί από ιερά πρόσωπα της Ιουδαϊκής θρησκείας, τους προφήτες. Επίσημη βεβαίωση και επαλήθευση των προφητειών, για τον ερχομό του Μεσσία, έχουμε από τον ίδιο το Χριστό στη συνομιλία Του με τη Σαμαρείτιδα. Όταν εκείνη του είπε «**Οίδα ότι**

Μεσσίας έρχεται, ο λεγόμενος Χριστός», ο Ιησούς της φανέρωσε «Εγώ ειμί ο λάλων σου» (Ιωάν. 4, 25 - 26).

Ο Χριστιανισμός αποδεσμεύτηκε από τον Ιουδαϊσμό το 49 μ.Χ. με απόφαση της Αποστολικής Συνόδου των Ιεροσολύμων. Έτσι, ενώ ο Ιουδαϊσμός δε δέχτηκε τον ερχομό του Χριστού και συνεχίζει να τον αναμένει, ο Χριστιανισμός ως «καινή κτίσις» ακολούθησε το δρόμο που χάραξε ο Θεάνθρωπος Χριστός. Ο αριθμός των Χριστιανών από τα πρώτα χρόνια του Χριστιανισμού μέχρι σήμερα βρίσκεται σε συνεχή ανοδική πορεία. Σύμφωνα με υπάρχοντα στοιχεία, το 33 μ.Χ. την ημέρα της Πεντηκοστής πίστεψαν στο κήρυγμα του Αποστόλου Πέτρου και βαπτίστηκαν Χριστιανοί τρεις χιλιάδες Ιουδαίοι. Το 100 μ.Χ. οι Χριστιανοί είχαν γίνει πέντε εκατομμύρια, το 1000 μ.Χ. είχαν φτάσει τα πενήντα εκατομμύρια και σήμερα ξεπερνούν το ένα δισεκατομμύριο.

Διαχωρισμός του Χριστιανισμού.

Από τότε που αποδεσμεύτηκε ο Χριστιανισμός από τον Ιουδαϊσμό (49 μ.Χ.) μέχρι το έτος 858 μ.Χ. δεν αντιμετωπίστηκαν σοβαρά προβλήματα, αν και υπήρχαν ορισμένες αντιθέσεις λόγω της νοοτροπίας των διάφορων Χριστιανικών λαών. Τους πρώτους αιώνες, επειδή στη Δύση μιλούσαν την Ελληνική γλώσσα, οι αντιθέσεις τακτοποιούνταν. Όταν όμως στη Δύση επικράτησε σαν Θεολογική και Εκκλησιαστική γλώσσα η λατινική, οι διαφορές έγιναν βαθύτερες, επειδή τα έργα των πατέρων της Εκκλησίας (Βασιλείου, Χρυσοστόμου κ.λ.π.) έπαψαν να μελετούνται από άγνοια της Ελληνικής γλώσσας. Έτσι άρχισαν οι Δυτικοί να απομακρύνονται σιγά - σιγά από τους Ανατολικούς. Η έκτη Οικουμενική Σύνοδος υπέδειξε στη Δυτική Εκκλησία ορισμένες καινοτομίες της, αλλά αυτή δεν έδωσε σημασία και συνέχισε να προχωρεί στο χωρισμό.

...

Τέλος το 1054, έγινε οριστικά ο χωρισμός της Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας, όταν τριμελής αντιπροσωπεία της Δυτικής Εκκλησίας υπό τον Καρδινάλιο Ουβέρτο προσήλθε στην Κωνσταντινούπολη και εισήλθε στο ναό της Αγίας Σοφίας την ώρα της θείας Λατρείας και άφησε πάνω στην Αγία Τράπεζα έγγραφο με το οποίο αναθεμάτιζε τον τότε Πατριάρχη Κωνσταντίνο Μιχαήλ Κηρουλάριο και όλους τους Ορθόδοξους σαν αιρετικούς. Η Δυτική Εκκλησία έκτοτε έπαψε να έχει επικοινωνία με την Ανατολική και με τα τέσσερα άλλα Πατριαρχεία.

Συμπέρασμα.

Ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός είναι η μοναδική αληθινή Θρησκεία στον κόσμο, η οποία αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο από τον ίδιο τον «ενανθρωπήσαντα» Θεό και η οποία έχει διατηρήσει τη διδασκαλία του Χριστού εντελώς αναλλοίωτη και όπως ακριβώς της παραδόθηκε από τους Αποστόλους.

Η Μοναδικότητα του Χριστιανισμού.

Ο Χριστιανισμός αντλεί τη Μοναδικότητα του, έναντι των άλλων θρησκειών από τις μεγάλες και ουσιαστικές διαφορές του απ' αυτές. Μερικές τέτοιες διαφορές είναι :

α. Ο ιδρυτής.

Στα εξωχριστιανικά θρησκευόμενα έχουμε συνήθως ιδρυτή κάποιο άνθρωπο χωρίς θείο κύρος, ή κάποια απρόσωπη παράδοση. Στο Χριστιανισμό ιδρυτής είναι ο ίδιος ο θεός στο

πρόσωπο του Χριστού. Ο θεός έγινε άνθρωπος για να ανεβάσει τον άνθρωπο στο θεό.

β. Η λύτρωση.

Στα άλλα θρησκευόμενα δεν υπάρχει λύτρωσις. Η λύτρωσις σ' αυτά αποτελεί αναζήτησι και νοσταλγία της ψυχής, που δεν εκπληρώνεται. Υπόσχονται λύτρωσι χωρίς να είναι σε θέση να την προσφέρουν. Στο Χριστιανισμό υπάρχει λύτρωσι του ανθρώπου, η οποία πραγματοποιείται στο Πρόσωπο του Χριστού. Ο Χριστός είναι ο Μοναδικός Λυτρωτής, γιατί ενώνει στον εαυτό Του, το Θεό και τον άνθρωπο. Έτσι συνδέεται και πάλι ο άνθρωπος με το Θεό και σώζεται.

γ. Η αντοχή στο χρόνο.

Η διδασκαλία του Χριστιανισμού είναι η μόνη που διατηρείται άφθαρτη, αναλλοίωτη και ζωντανή χωρίς να επηρεάζεται από το πέρασμα των αιώνων. Τούτο συμβαίνει, γιατί είναι η μόνη που προσφέρει την αληθινή γνώση του Θεού. Στις εξωχριστιανικές θρησκείες, οι άνθρωποι δεν γνωρίζουν τον αληθινό Θεό, αλλά τον νοσταλγούν και γι' αυτό επηρεάζονται από το χρόνο και αναπροσαρμόζονται συνήθως για να εξυπηρετούν τις τωρινές ανάγκες των οπαδών τους.

δ. Η εκδήλωση της αγάπης.

Στο Χριστιανισμό η αγάπη εκδηλώνεται χωρίς διάκριση προς όλους τους ανθρώπους, φίλους και εχθρούς. Στις άλλες θρησκείες ή δεν υπάρχει η αγάπη ούτε σαν λέξη, ή αν υπάρχει, εκδηλώνεται μόνο προς συγκεκριμένα πρόσωπα.

ε. Οι Άγιοι.

Στα άλλα θρησκευόμενα δε συναντούμε Αγίους. Ορισμένα έχουν να παρουσιάσουν ανθρώπους με αρετές και καλοσύνη, Αγίους όμως δεν έχουν. Στο Χριστιανισμό ένα πλήθος ανθρώπων εμπνεύστηκαν από το Θεϊκό μεγαλείο του Χριστού και αφού έφτασαν σε μεγάλο βαθμό πνευματικότητας ανακηρύχθηκαν Άγιοι.

στ. Η λατρεία.

Στη Χριστιανική Θρησκεία, η λατρεία είναι πνευματική και η ψυχή επικοινωνεί με το Θεό. Στις άλλες θρησκείες η λατρεία είναι υλική και πραγματοποιείται με εξωτερικούς τύπους όπως είναι οι θυσίες ζώων κ.ά.

ζ. Ο Τριαδικός θεός.

Στα εξωχριστιανικά θρησκευόμενα συναντούμε το μονοθεϊσμό ή τον πολυθεϊσμό, γιατί έτσι ο ανθρώπινος νους φαντάστηκε τη θεία αλήθεια. Στο Χριστιανισμό υπάρχει κατ' αποκάλυψη του Ίδιου του θεού, ο Τριαδικός θεός, ο Μόνος αληθινός θεός.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Μόνο στον Ορθόδοξο Χριστιανισμό έχουμε πραγματική θεογνωσία γιατί είναι η μοναδική "θρησκεία" η οποία αποκαλύφθηκε στον άνθρωπο από τον ίδιο τον ενανθρωπήσαντα θεό και η οποία διατηρεί τη διδασκαλία της, από της ιδρύσεως της μέχρι σήμερα, εντελώς αναλλοίωτη και όπως ακριβώς μας την παρέδωσε ο Χριστός μέσω των Αποστόλων.

Αντισυνταγματάρχη (ΤΧ) ΜΙΧΑΗΛ ΒΟΥΡΕΞΑΚΗ.